

момчѣто ѿ мостатъ, та го оудавы. Тогази
са разгнѣви оъзи чловѣкъ и мѡ рѣчи: иди
са махни ѿ мѣни, по добрѣ ми ѣ да са гѡеа
самъ, а не да самъ съ тѣеи. Но тоъзи чѡсъ
го оутрѣа ѣана свѣтлина, и дрѡгарьатъ мѡ
станѡ като слѡнце и мѡ рѣчи: „Когѡ не
„знѡешъ, не оѡждавай Божіатъ прѡмысла.
„Златѡта чѡша еѣше намазана съ оутрава,
„та заради това а зѣхъ ѿ оъзи добръатъ
„чловѣкъ и а дадоха на лѡкаваты. А
„добрѡдѣтелныатъ оъзи чловѣкъ, комѡто
„запалихъ кашѡта, кога а разкопава щѣ на-
„мѣри и мѣни, и таи щѣ мѡжи да стѡри
„по много добрини. Пѡкъ дѣтѣто щѣше да
„станѣ слѡз и развратенъ чловѣкъ и щѣше
„да оубѣе, еашѡ си. И така отъ нынѣ на
„татакъ поклѡнай са Бѡгѡ и не оѡжда-
„вай неговатъ прѡмысла.“ Во истина тоъзи
сѡнъ ѣ чѡдинъ, и сѡкѡи чловѣкъ мѡже да
познѡй, чи много нѣщѡ и спѣрво са виж-
датъ намъ зѡь, но сѣтнѣ, като добрѣ при-
държимъ, познѡваме, чи тѡи бѡли намъ по-
лѣзны.